

CIUTAT DE VALÈNCIA

¿És possible la pau?

No hi ha —com volen alguns— una «unanimitat» entre valencians en general i la «punxa» de la discòrdia d'una minoria «catalanista». Hi ha valencians amb idees distintes. I la convivència ha de ser possible.

Vicent Sanchis

Vicent Ferrer —eclesiàstic i escriptor, dominic, fill d'un notari gironí i mestre de la càtedra de teologia de la seu— abandonà València el segle XV. Segons la tradició, en eixir de la ciutat, s'espolsà les espadenyas. Ni això volia emportar-se de la ciutat que era seua. Morí a Gwened, Bretanya, el 1419.

Joan Lluís Vives i Marc —humanista i filòsof, fill de mercaders juevitants, professor de llatí a la universitat, autor d'una vintena de llibres de filosofia, política i pedagogia— morí a Bruges, l'any 1540, sense atrevir-se a tornar a la ciutat que era seua, mentre a València la inquisició foragitava del cementeri les despulles dels seus pares.

Són només dos exemples d'una llista que podria fer-se llarga i creditora d'un *pedigree* d'intransigència, que, curiosament, ha estat assumit pels seus habitants com a marca distintiva:

cap sant més estimat que Vicent Ferrer i l'estàtua de Lluís Vives presidint la universitat, mentre la seua figura històrica és usada com a argument suplementari en la batalla simbòlica que enfronta valencians i valencians.

Els orígens d'aquesta són clars. Molts segles de desconeixement i configuració de tòpics no podien donar un altre fruit que la crispació, en ser contraposats a actituds racionalistes, noves, sorprenents per a un poble poc acostumat a la reflexió i el diàleg.

Eren els anys 60 i una visió del país, del nostre, prengué cos en la València antifranquista. Una visió fonamentada substancialment sobre les bases que Fuster i els incipients cercles nacionalistes havien bastit. La transició, però (aquesta estranyíssima transició), s'encarregaria de posar en el carter l'antídoto d'una València cofoia amb els tòpics i excitada pel «colonialisme català».

I, finalment, tothom semblava haver acceptat —amb l'aprovació de l'estatut d'autonomia i, ara fa tres anys, de la Llei d'Ús i Ensenyament

del Valencià— una *pax* valenciana els pilars de la qual eren la renúncia quasi total als més importants dels símbols encunyats pel «catalanisme» antifranquista: nom i ús de la llengua catalana, senyera, nom del país, himne, divisió comarcal... i alhora per la pràctica desaparició de la vida pública d'una de les maneres d'entendre què és València. Agressions, insults, amenaces i una clara voluntat de no enfrontament per part dels «catalanis-

tes» locals s'havien encarregat de fer-los desaparèixer del mapa urbà. Multitudinàriament, però, eixiren al carrer el vint de desembre passat («la més gran manifestació des del 77», diria poc després el governador civil).

Des del vint de desembre, és evident que les coses han canviat. Molts i molts de valencians —amb el suport gens rebutjable d'un grapat de ciutadans de la resta del nostre país i de la nació catalana— ocuparen el carrer

per afirmar la seua fe en el futur de la llengua pròpia, però, més que això, per demostrar que «la qüestió nacional» no és a València una carpeta arxivada i prou. I que tots tenen dret a dir-hi, pacíficament, la seua.

Ara tot ha quedat de nou al descobert: no hi ha —com alguns volen— una «unanimitat» entre valencians i «un petit grup de catalanistes» interessats a promoure situacions de tensió. Hi ha valencians que creuen en

unes coses i valencians que creuen en unes altres. La qüestió rau a saber si aquestes creences diverses poden ser respectades per la societat urbana valenciana o si, com passà durant els darrers anys, la intransigència torna a regnar sobre la ciutat. No s'hi val a amagar el cap, i aquests homes i dones que contesten la nostra enquesta tenen molt a dir i fer. La nostra faena era simplement la dels periodistes: preguntar i informar.

La intransigència, marca distintiva.